

www.alfbok.se
redaktion@alfbok.se
tel 08-559 24 766

Höstens stora deckarnyhet!

Vredens tid
Av Stefan Tegenfalk
ISBN: 978-91-976266-9-9
Inbunden, 15x 22 cm 402 sidor
Utkommer 25 september 2009

**Provläs på
nästa sida!**

En septembermorgon 2004 frontalkrockar två bilar på en gles trafikerad riksväg. Kollisionen är våldsam. Tioåriga Cecilia Brageler slungas ut genom rutan och är död innan hon slår i marken.

Fem år senare får kriminalkommissarie Walter Gröhn ett förbryllande fall på sitt bord - en död taxichaufför och en förövare som inte har en aning om varför han begått brottet. Det första mordet följs av fler, alla lika brutala, och alla till synes lika oförklarliga.

Tillsammans med den begåvade praktikanten Jonna de Brugge från Rikspolisstyrelsens särskilda utredningsenhet börjar Walter nysta i trådar som leder både bakåt i tiden och rakt in i det svenska rättssystemets hjärta. Sanningen de närmar sig är lika osannolik som fruktansvärd och när Walter fråntas fallet ställs allting på sin spets. Snart tvingas han in i ett spel med både sin egen och Jonnas framtid som insats.

Ur kapitel 2, där vi för första gången möter kriminalkommissarie Walter

”WALTER!” ROPADE POLISINTENDENT David Lilja från sitt tjänsterum.

Han hörde Walters karakteristiska gång i korridoren. Tung i hämlarna men ovanligt rapp i stegen för att vara snart sextio. Kriminalkommissarie Walter Gröhn var lika bra på att på att göra en diskret entré som en skenande noshörningsjord. Lilja visste att Walter inte var kontaktbar den första timmen på morgonen och att han försökte ta sig in så obemärkt som möjligt, allt för att få dricka sitt morgonkaffe ostörd på rummet. Det var vanligtvis ingenting Polisintendent David Lilja brydde sig om. Han hade stort tålamod med Walters nycker och särdrag så länge de höll sig inom rimliga gränser och inte utsatte Lilja själv för sådant som kunde skada hans rykte. Idag var dock Lilja tvungen att bryta mönstret.

Walter hade som vanligt tänkt sig en lugn stund på morgonen i sällskap med en mugg kaffe och smörgåsen han köpt vid caféet på Fleminggatan. Under normala förhållanden hade han gett blanka fan i Liljas hojtande, klockan hade ju inte ens passerat åtta. Ville Lilja något var det han som fick komma in till Walter och inte tvärt om.

Visserligen var polisintendent David Lilja Walters överordnande, men det var mer i teorin än i praktisk mening. För Walter betydde Liljas chefskap bara en massa oväsentliga frågor och byråkratiska formaliteter som skulle efterlevas. Bortsett från de gånger han behövde Liljas stöd. Walter hade för vana att hamna i dispyt med både åklagarmyndigheten och kollegor vilket allt för ofta krävde Liljas stöd som intendent. När det gällde internpolitikens konster var David Lilja som fisken i vattnet.

Bristerna i Walters sociala kompetens hindrade honom emellertid inte från att vara den med flest uppklarade mord på sin trettiofem-åriga meritlista. Med hjälp av lång erfarenhet och ett tankesätt som var kontroversiellt och ofta gränsöverskridande i rent laglig mening lyckades han upprätthålla sin höga uppklarandegrad. Dock på bekostnad av den egna karriären som stannade vid tjänsten som kommissarie. Han ansågs inte vara ”rumsren” och tillräckligt diplomatisk för en intendentpost.

En rad uppmärksammade mordutredningar hade genom åren bidragit till Walters rykte som slug men omöjlig att ha att göra med. Ett av det mer kända var mordet på två ungerska tvillingar som efter en lång och utdragen utredning visade sig ha blivit mördade av en tredje och helt okänd trillingbroder. Walter räddade två fosterföräldrar från att bli oskyldigt dömda för dubbelmord. Tacken för den insatsen hade blivit två månaders avstängning för tjänstefel då han hade brutit mot flera uttryckliga order från åklagaren.

Mordet på Olof Palme hade Walter dock inte lyckats klara upp, men det berodde på att han kom in för sent i själva utredningen och att de hetaste spåren hade kallnat eller klantats bort. Sin vana trogen gjorde han sig omgående ovän med hela spaningsledningen, som han beskyllde för att vara inkompetent och lika trångsynt som en mullvad med tunnelseende. Inte heller åklagaren klarade sig undan kritiken. Walter blev inte långvarig i den utredningen.

Med ostfrallan i handen men utan det svarta guldets vände han på klacken och masade in sig till Liljas tjänsterum. Bakom högar med papper hittade han chefen för länskriminalen med glasögonen uppskjutna i den rynkiga pannan. Uniformen var som vanligt oklanderligt välpressad och slipsknuten slagen med millimeter precision.

”God morgon”, hälsade Walter fast han redan visste att det inte skulle bli någon god morgon. Sämre än så här kunde dagen knappast börja.

”Stäng dörren efter dig”, uppmanade Lilja och gestikulerade med handen till Walter.

Walter drog igen dörren och sjönk ned i den välbekanta besöksstolen framför Liljas skrivbord. ”Jag ska gå rakt på sak”, började Lilja med allvar i rösten och lutade sig fram mellan några papperstravar på skrivbordet.

Walter betraktade Lilja trött och försökte påminna sig om han hade glömt att fylla i något papper,

eller om han hade sagt något olämpligt den senaste veckan. Möjligen gällde det den där snorkiga kritstreditsadvokaten från förra veckan, hon som ältade sin klients oskuld som om hon ätit karbonpapper. Walter hade känt sig tvungen att tilldela henne några mindre smickrande glosor.

”Vi har fått en riktig härdsmalta i knät”, sa Lilja och gjorde en konstupaus.

Inte så mycket som en nervryckning visade sig i Walters ansikte. Han fortsatte betrakta Lilja och funderade på om han skulle hinna hämta en mugg kaffe innan Lilja kom till skott.

”Vi har en juristdomare vid Stockholms tingsrätt som vi tror kan vara skyldig till vållande av annans död. Alternativt dråp”, sa Lilja.

Walter lyfte på lite på ena ögonbrynet samtidigt som han tog av blisterförpackningen kring ostfrallan. Inte på grund av det Lilja sagt utan för att någon hade sört för att smörgåsen var så överdrivet inslagen.

”Och vad kan en juristdomare vid Stockholms tingsrätt ha gjort för något då?”

”En taxichaufför har mist livet i en bilolycka. Domaren var passagerare i taxin”, förklarade Lilja.

”Jag förstår”, sa Walter och sköt fram underläppen. ”Inte helt ofarligt att skjutsa omkring domare med andra ord.”

”Som sagt, det är vad vi tror”, förtydligade Lilja.

”Och vilka är vi i sammanhanget?”

”Rättsmedicin och trafikroteln.”

Walter betraktade Lilja under några sekunder. ”Sedan när bedriver trafikroteln utredningar kring dödsfall?”

”Det gör de inte.”

”Men de tror sig veta att han har begått dråp eller är vållande till annans död?”

”Det är bara spekulationer och baserat på vittnesmål samt rättsmedicins preliminära utlåtande”, avfärdade Lilja.

”Jag förstår”, sa Walter utan att låta övertygad.

”Det är hur som helst aldrig bra när höga ämbetsmän inom rättsvårdande myndigheter begår grova brott”, fortsatte Lilja. ”Speciellt inte med dödlig utgång. Där har du orsaken till att det är en härdsmalta, och den har hamnat i mitt knä.”

”Vad skiljer höga ämbetsmän inom rättsvårdande myndigheter från andra dödliga?” undrade Walter och tog en stor tugga av smörgåsen.

”Det är inte bra för den allmänna moralen i samhället om domare går runt och tar ihjäl folk. Dom skall ju döma andra, inte själva ställas inför rätta. Det förstår ju vem som helst.”

”Det är inte bra för moralen. Så långt är jag med”, sa Walter och gjorde sig redo för en ny tugga. ”Men de är ju inte mer än människor, som du och jag. Och begår man ett brott så får man stå sitt kast och sona sitt brott. Oavsett om man är domare eller ej. Att föregå med gott exempel borde väl alla myndighetspersoner göra.”

”Hur som helst så måste det här skötas snyggt och med kirurgisk finmotorik”, klargjorde Lilja. ”Inga elefanter i glashus tack. Du får släppa det du håller på med. Domaren får inte på något sätt bli dömd på förhand om du förstår vad jag menar.”

”Du får nog förklara dig”, sa Walter.

”Jag menar, vad skulle han ha för motiv om det inte var i rent självförsvar, vilket jag själv personligen tror är den mest realistiska förklaringen.”

Walter såg prövande på Lilja. ”Med andra ord. Jag skall inte göra mitt yttersta i utredningen. Är det det du säger?”

”Det har jag inte sagt”, snäste Lilja. ”Jag vill bara att du skall ha i bakhuvudet att det är en lagman med oklanderlig bakgrund som har hamnat i ett lite, ska vi säga, ofördelaktigt läge. Och som sagt, självförsvar borde vara den troligaste orsaken. Det tror jag du också kommer att komma fram till.”

”Det är inte så att du har fått order från högre ort att, ska vi säga, mildra utredningen en aning”, sa Walter.

”Långt ifrån.”

”Hur som helst, jag är inte klar med den skjutna horan än”, invände Walter med munnen full av bröd. ”Hallicken har skakat fram ett alibi, men jag är på väg att lösa upp den knuten också. Låg och kluade på det där i går natt och ...”

Lilja avbröt honom. ”Utmärkt, men utredningen av den prostituerade kvinnan får Jonsson och Cederberg ta från och med nu. Jag har redan talat med dem. Du är från och med nu formellt utredningsledare från vår sida mot åklageriet.”

Walter hade inga problem att kasta sig in i en ny mordutredning, med eller utan påtryckningar från självaste Gud om så var fallet. Bara han fick avsluta den han höll på med först. Jonsson och Cederberg var dessvärre inte de två mest begåvade inom länskrim. Visserligen var de hans nötter, och hans grupp som han enväldigt basade över. Men det var en högst medioker duo mordutredare som skulle försöka knyta ihop säcken med den prostituerade kvinnan. Cederberg var en halvt alkoholiserad värmlänning som hade svårt med simultana arbetsuppgifter. Han låste sig gärna vid oväsentligheter.

Jonsson var i stort sett raka motsatsen. Han var fyrkantig i sitt tankesätt och lika kreativ som en tjänsteman på skatteverket. Utan Walter som kusk skulle tvåspannet med säkerhet skena i diket. De skulle aldrig lyckas knäcka hallikens alibi.

”Och vilka ska ingå i min nya grupp då?” undrade Walter. ”För det blir väl inget solonummer antar jag?”

”Jo, det var en annan sak också”, lade Lilja till som om han inte hade hört Walter. ”Din grupp, om man nu kan kalla den för det, kommer att bestå av en person.”

”En person?”

”Ja, en kollega från Rikspolisstyrelsens Särskilda Utredningsenhet, RSU. Du får träffa henne senare idag. Det enda jag vet är att hon heter Jonna de Brugge.”

”Rikspolisstyrelsens Särskilda Utredningsenhet”, suckade Walter. ”Min grupp skall bestå av en utredare från den nya förträffliga elitenheten som mest gjort sig känd för att anställa kufar och teoretiker.”

”Det är inte jag som har bestämt att nyanställda RSU-analytiker och utredare skall praktisera en tid hos den öppna polisen”, avbröt Lilja bestämt och reste sig upp ur stolen. ”Även om de är anställda tack vare hög intelligens så behöver de praktisk erfarenhet.”

”Säkerhetspolisen vill väl inte ha dem rännandes runt benen. Det skulle annars passa bättre med tanke på att båda är så långt ifrån verklighetens polisiära arbete man kan komma”, sa Walter.

”Du vet mycket väl att RSU har skapats för att vara stöd åt både SÄK och den öppna polisen enligt ...”

”Amerikanskt mönster à la FBI:s olika specialenheter”, fyllde Walter på.

”Hur som helst, du har personmappen på domaren liggandes på ditt skrivbord”, avslutade Lilja och vände sig om och började plocka i en av pappershögarerna.

Just som Walter var på väg ut genom dörren hejdade Lilja honom.

”Förresten”, sa han medan han läste något i ett dokument. ”Hur går det med den där kursen i socialt samspel som vi kom överens om att du skulle gå?”

”Jo tack”, svarade Walter. ”Jag och kursledaren kom inte överens. Hon hade behövt gå sin egen kurs först.”

”Du vet vad som gäller om du inte fullföljer kursen”, påpekade Lilja och såg upp från dokumentet.

”Jag skall göra ett nytt försök”, ljög Walter. Han skulle hellre äta en burk rostade myror än utsätta sig för något så meningslöst som en kurs i socialt samspel igen.